

Er was eens een vos die samen met heel veel andere dieren in een groot bos woonde. Vos had een lang en gelukkig leven gehad, maar nu was hij moe. Heel moe. Langzaam liep Vos naar de open plek waar hij altijd zo graag in de zon gelegen had. Hij liet zijn ogen nog één keer door zijn geliefde bos dwalen en ging liggen.

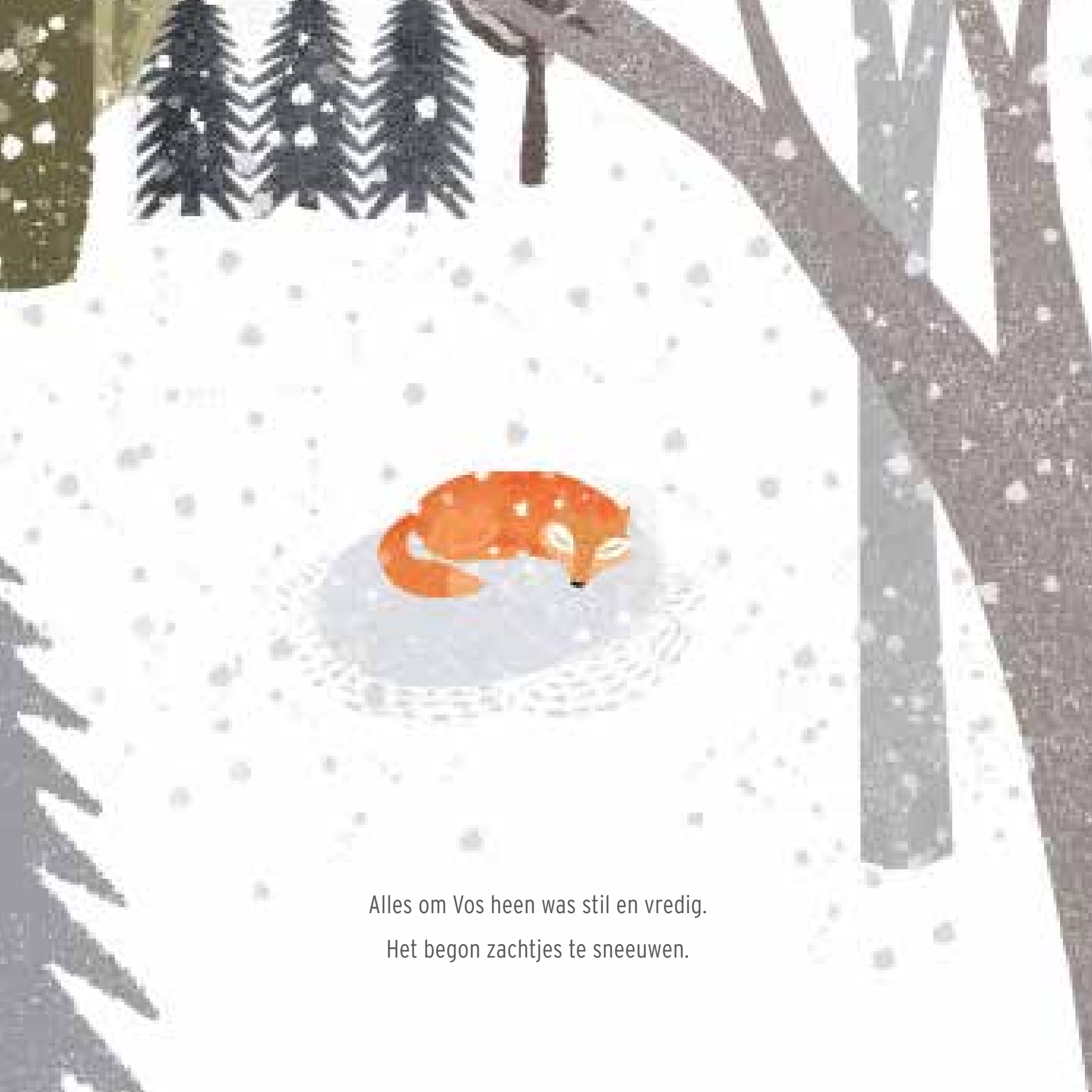
Vos sloot zijn ogen

en viel in een

diepe slaap.

Voor altijd.

Alles om Vos heen was stil en vredig.
Het begon zachtjes te sneeuwen.

Uil had alles gezien vanuit zijn boomtop.
Hij vloog naar beneden en landde naast zijn vriend.
Uil was heel verdrietig.
Hij had Vos zijn hele leven gekend.
Maar hij wist ook dat zijn vriend moe was.
Het was tijd om Vos te laten gaan.

